

ת"פ 65875/12/15 - מדינת ישראל נגד אמנון פדאל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 65875-12-15 מדינת ישראל נ' פדאל
לפני כבוד השופט איתי הרמלין

המאשימה

מדינת ישראל
ע"י עו"ד אלכס ישראלוב

הנאשם

נגד
אמנון פדאל

הכרעת דין

לאחר ששמעתי את כלל הראיות החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירה של איומים ולזכותו מן העבירות של העלבת עובד ציבור והתנהגות פסולה במקום ציבורי.

כתב האישום

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירות של התנהגות העלולה להביא להפרת השלום, העלבת עובד ציבור ואיומים. זאת, בגין שורת אירועים שהתרחשו במהלך שנת 2015 במשרדי עיריית רמת-גן. לפי הטענה, במהלך אותה שנה הגיע הנאשם מספר פעמים בשבוע למשרדה של מנהלת אגף הנדסה בעירייה, גב' עליזה זיידלר גרנות, ובנוכחות קהל רב "הכפיש הנאשם את עובדי האגף והעירייה, צעק בקול רם, הפר את הסדר" וצעק לעבר גב' זיידלר גרנות שהיא מקבלת שוחד. עוד נטען כי במהלך אותה שנה הגיע הנאשם מספר רב של פעמים למשרדו של מנכ"ל העירייה, משה בודאגה, הטריד את עובדי משרד המנכ"ל בשאלות ובתלונות קנטרניות, הפריע לעבודה התקינה במשרד והתפרץ לדיונים בלשכת המנכ"ל ללא התראה או אישור. עוד נטען כי ביום 17.8.2015 בסמוך לאחד המשרדים ב"משרד המנכ"ל" צעק ואיים הנאשם על מיכאל גלוגאו ש"הוא יראה לו מי החברים שלו". בכתב האישום נטען גם כי שבוע מאוחר יותר, ב-2.9.2015, התקשר הנאשם לגב' טלי עמית, עוזרת מנכ"ל ראש העיר, וביקש לברר את פרטיו האישיים של גלוגאו. לאחר שגב' עמית סירבה למסור לו את הפרטים, אמר לה הנאשם לפי הטענה: "אני יגיע אליו בכל מקרה. אני מכיר אנשים".

הראיות:

2. אין מחלוקת בין הצדדים כי הנאשם אכן התקשר למוקד העירוני עשרות פעמים וביקר מספר רב של פעמים בבניין העירייה ומסר מאות מכתבים, שבכולם תבע התייחסות לתלונותיו שעיקרן נגע לטוהר המידות של בכירים שונים בעירייה, לאי טיפולם בתלונותיו ולהתייחסותם כלפיו אישית. המחלוקת בין הצדדים נוגעת לפרטים הספציפיים של התנהגותו של הנאשם ולשאלת הלגיטימיות של התנהגותו.

3. למרות המלצת בית המשפט כי יעזר בשירותיו של סניגור, בחר הנאשם לייצג את עצמו במשפט. בחירה זו העמידה את הנאשם בנחיתות דיונית לעומת התביעה, והקשתה על בירור טענותיו. במהלך המשפט ביקש הנאשם בין היתר כי בית המשפט יזמן למשפט עשרות אנשים כעדים. לאחר שפירט מה לטענתו הקשר של כל אחד מן העדים לטענות נגדו, זומנו 14 עדים כעדי הגנה. איש מעדים אלה לא תרם בפועל להגנת הנאשם. חלק מן העדויות התגלו כבלתי רלבנטיות וחלקן כמזיקות לנאשם, לכן לא אתיחס בהכרעת הדין לכל העדויות שנשמעו במשפט. הנאשם אף מחה על כך שבית המשפט מתייחס לעדים שזימן לעדות לבקשתו בתואר 'עדי הגנה', וטען שהוא נמנע מלהזמין עדי הגנה בשל חשש מאיבוד משרתם בעירייה.

העדים:

4. ג'קי אביטל, עוזר ראש עיריית רמת גן, תיאר בעדותו את התנהלות הנאשם בין השנים 2014-2018 לערך. לדבריו, "האדון פדאל כבר קרוב ל-4 שנים, מאז שאני בתפקיד, כל בוקר מגיע, קומה קומה, משרד משרד, ובהתחלה, בדרך כלל כשבא אזרח והוא רוצה להפנות מכתב אז אנחנו מקבלים, והוא מקבל חותמת שהתקבל והוא מקבל תשובה, אבל מתברר שכל בוקר הוא מגיע עם חבילה של מכתבים, וזה אותו הנוסח כמעט כולם, עובר משרד-משרד משרד-משרד, קומת הקרקע, קומה ראשונה, קומה שניה, עד שהוא מגיע אלינו, והוא מבקש את החותמת 'התקבל'. בהתחלה באמת נענינו לזה, אבל אחר כך זה הפך להיות מטרד, וזו לא הייתה המטרה שלו שבאמת הייתה לו איזו בעיה בעירייה שלא טיפלו בו, אלא כנראה הוא היה זקוק לתשומת לב, ואני אומר את זה בשיא הרצינות, הוא בחור טוב, אני לא אמרתי ההיפך, הוא היה זקוק לתשומת לב"^[1], וכן "הסברתי לו: 'אם יש לך משהו ספציפי, באמת, לטיפול בעירייה, אני מוכן לעזור לך', אבל לא, הוא היה כותב מכתבים שגם לא ניתן לקרוא אותם, כבוד השופט, זה לא איזה מסמך שיש לו בעיית ביוב או... בעיית ארנונה או משהו, זה היו דברים ש... נושאים שלא קשורים לעירייה. גם המצאות של איזה נושאים"^[2] בשל כך לדברי העד "ניתנה הוראה למטה שבמידה וירצה להיכנס, שייתן את המסמכים למטה והשומר יעביר אותם למי שצריך. זה בגלל שהוא, באמת הוא הטריד את כולם, הוא נכנס באמצע ישיבות, הוא התחיל להרים צעקות"^[3]. עוד ציין אביטל כי היה עד לביקורים רבים של הנאשם בסביבת לשכת המנכ"ל. לדבריו, "ברגע שמר פדאל עובר ממשרד למשרד אז רואים אותו, אז יש את המהומה ההתחלתית ואז כולם יוצאים לפרוזדור... ואז יש צעקות עם השומר"^[4].

5. משה בודאגה, מנכ"ל עיריית רמת גן, העיד כי במהלך שלוש השנים האחרונות מאז מונה לתפקידו, הנאשם פנה אליו פעמים רבות בטענות שונות והגיש לו מכתבים, בעיקר בנוגע לבעיות בנייה וכן בתלונות כלפי אנשים שונים המסרבים לקבל ממנו חומר ובנוגע להגבלות שהוטלו על הגעתו למשרדים במטרה למסור מכתבים.^[5] לדבריו, בביקוריו הרבים בעירייה הנאשם מדבר בקול רם עם הפקידות בלשכתו, מפריע בכך לדיונים המתקיימים במשרדו, ולא עוזב כשהוא מתבקש. לדברי העד, בשני מקרים לפחות הנאשם נכנס

למשרדו בזמן שהתקיים בו דיון והעד הוציא אותו החוצה.^[6] אשר לאירוע שהתרחש באוגוסט 2015, העיד מר בודאגה כי יצא ממשרדו במהלך דיון בו נכחו בין היתר מיכאל גלוגא ואמנון בוך, כיוון שמזכירותו לא הצליחו להשתלט על הנאשם ולהשקיט את הרעש שיצר. לדבריו, ביקש מהנאשם לעזוב ופנה חזרה למשרדו, אך הנאשם נכנס למשרד בעקבותיו "והתחיל לנהל דו שיח כמו שהוא תמיד מנהל... עד שהייתי צריך להוציא אותו החוצה ולבקש ממנו לעזוב את המקום".^[7] העד הדגיש כי לא הוציא את הנאשם ממשרדו בכוח במקרה זה או במקרים אחרים.^[8]

6. אמנון בוך, סמנכ"ל עיריית רמת גן, תיאר בעדותו ביקורים תכופים, "כמעט כל יום", של הנאשם בבניין העירייה לשם הגשת מכתבים וקובלנות באגפי העירייה השונים, שכללו תלונות בנוגע לעבודת האגפים והאשמתם בשחיתות של גורמים ועובדים שונים, בהם מהנדסת העיר והיועץ המשפטי.^[9] ביקורים אלה גרמו לדבריו למתחים, כעסים והרמות קול^[10], ובמספר מקרים נאלץ העד להפריד בין הנאשם לעובדי עירייה שונים שעמם התעמת, כגון המאבטח בכניסה או פקידות שלדבריו היו מפוחדות כתוצאה מהתנהלותו של הנאשם. לדבריו העד, ביקוריו התכופים של הנאשם בלשכתו הפריעו למהלך העבודה ויצרו "הטרדה יומיומית, תחושות לא נעימות, חלק מהמקרים גם הייתה הרגשת איום"^[11]. עוד הוסיף ואמר העד כי "הביטויים של 'אני מתעד', 'אני יודע', 'אני מגלה שקרנים', 'אתה תשב במאסר'... זה בדיוק הביטויים שאתה שומע במשך כל פעם שאתה פוגש את אמנון. זה תחושה לא נעימה, תחושה שמייצרת אצלך אפילו, מה שנקרא, סוג של איום כזה או אחר".^[12] בנוסף מסר העד כי חלק מאירועים אלה התקיימו בנוכחות אנשים, שכן **אף על פי שלמתחם לשכת ראש העירייה דלת זכוכית חיצונית ועל מבקרים לבקש אישור על מנת להיכנס בה וכן עליהם לתאם מראש פגישות עם בכירי העירייה, "המדיניות... להציג כמה שניתן דלת פתוחה לתושב"**.^[13] מר בוך הוסיף וסיפר כי במהלך ישיבה שקיים במשרדו עם מר גלוגא באוגוסט 2015, התפרץ הנאשם למשרדו כשדלתו הייתה סגורה וביקש לדבר אתו, ומשהתבקש להמתין בחוץ לסיום הפגישה אמר הנאשם: "הנה מיקי גלוגא, הנה המושחת... בשביל מה אתה יושב איתו?"^[14] מאחר שהנאשם המשיך לדבר בקול רם מחוץ לחדר, גלוגא יצא אליו והתפתח ביניהם ויכוח קולני שבמהלכו "אמר הנאשם למיקי: 'אני לא מפחד ממך. בוא נלך עכשיו לכרם התימנים ונסתדר'... או 'נסגור חשבון', משהו בסגנון הזה".^[15] העד שלל את טענתו של הנאשם כי הזמין את גלוגא לאכול עמו בכרם התימנים.^[16] העד הוסיף כי ניסה להוות גורם מפשר בין הנאשם לאנשי העירייה וניסה לאזן "בין ההתנהלות וההתנהגות שלו כלפי עובדי עירייה לבין הרצון עדיין לשמור על הזכויות שלו... התערבתי בחלק מהמקומות כדי שאכן יקבלו את המכתב שלו, גם אם זה לא היה בשעות הקבלה".^[17]

7. מיכאל גלוגא, עוזר ראש עיריית רמת-גן, העיד כי ביום 17.8.2015 פגש בנאשם לראשונה. לדבריו, נכח בפגישה בלשכת הסמנכ"ל בוך, במהלכה פתח הנאשם את דלת המשרד וביקש מהסמנכ"ל עזרה כלשהי ומשנאמר לו כי הוא מפריע לישיבה, החל ב"השתוללות" שכללה צרחות, צעקות ואיומים על הפקידות,^[18] "התפרצות זעם נוראית" של הנאשם ו"צעקות ברמה שאי אפשר היה לנהל את הישיבה".^[19] העד יצא אל

הנאשם במטרה להרגיעו ולעזור לו^[21], אך לדבריו "אז התחילו צעקות ודיבורים כלפי עם מלים בוטות... כמו 'אני אזיין אותך', 'אני אקח אותך' לחרם התימנים' 'אני אראה לך מי החברים שלי'^[22] וכן "אני אראה לך הביצים של מי יותר גדולות".^[23] העד הזמין את המשטרה למקום כיוון שהיה לדבריו "די בשוק ודי מבוהל",^[24] הנאשם נלקח מהמקום והעד הגיש תלונה במשטרה. לדבריו, מאז אירוע זה הנאשם הולך אחריו, מקניט אותו במלים קשות ובוטות, מנסה לברר את כתובתו הפרטית ופרטים אישיים אחרים שלו. לדברי העד, בעקבות כך "לאורך תקופה של כמה חודשים הלכתי די מבועת מהעניין הזה. לצערי גם אשתי שמעה על זה ונהיה סביב העניין הזה בתוך הבית שלי פחדים ובוא עברנו תקופה של איזה חודש חודשיים לא פשוטים מתוך המקום של האיומים האלה והצרחות שהאיש היה הולך אחרי".^[25]

8. בעדותו בבית המשפט^[26] העיד השוטר משה יצחקי, בדומה לדברים שכתב בדוח הפעולה (ת/4), כי נשלח לעירייה ביום 17.8.2015 בעקבות קבלת תלונה נגד הנאשם שהוגשה על ידי מר גלוגאו על הפרת סדר בעירייה, וכי בהוראת סגן מפקד המרחב עיכב את הנאשם מחוץ לבניין העירייה ולאחר מכן העבירו לתחנת המשטרה. העד אישר לשאלת הנאשם כי הנאשם דיבר אליו בנימוס ולא התנגד לעיכובו.

9. גב' עליזה זיידלר גרנות, מהנדסת העיר רמת גן, מסרה בעדותה בבית המשפט כי כבר בתפקידה הקודם כמנהלת הרישוי והפיקוח של אגף ההנדסה העירוני התוודעה לנאשם, שהחל אז להגיש תלונות נגד שכנו על בנייה ללא היתר. לדבריה, עם שובה לעיריית רמת-גן ומינויה כמהנדסת העיר, החל הנאשם לפקוד את משרדה אחת לשבוע לפחות^[27] ובמהלך ביקוריו הטיח בה הנאשם דברים כגון: "את מושחתת, אני רוצה לספר לך על כמה דברים מושחתים קרו בזמנו, אני רוצה לספר לך על דברים מושחתים שקורים עכשיו. אתם כולכם מושחתים", תוך שזה נעשה "קבל עם ועדה. זה נעשה לפני הקהל שמגיע".^[28] לדבריה, הנאשם "מגיע למשרד, מפריע לעבודה השוטפת, מפריע למזכירות לקבל את שאר הקהל בזה שהוא עומד ומדבר וחוזר על מה שהוא אומר. כשאני עוברת הוא גם מלווה אותי... אומר לי את כל הדברים האלה. מרחוק, כשהוא רואה אותי, הוא צועק לי".^[29] במכתבים הרבים שמגיש הנאשם במשרדה אין לדבריה "שום דבר ממשי... שניתן לענות עליהם" ועיקרם תלונות בנוגע לנושאי פיקוח ובנייה שהטיפול בהם הסתיים עוד טרם כניסתה לתפקיד.^[30] בכל הנוגע לטענותיו לגבי מתן שוחד במחלקתה השיבה לו העדה בבית המשפט: "אם אתה חושב שמישהו שילם שוחד, אתה מוזמן למשטרה",^[31] ו"תגיש תלונה... תראה את הפרטים, המשטרה תחקור".^[32] לדברי העדה, היא אף ערכה עם הנאשם ישיבה עם כניסתה לתפקיד ב-2014 - "זימנתי אותו למשרדי, ישבנו, חשבתי אולי בטוב נדבר, נראה מה יש לו לטעון, יש איזה נושא חדש שהוא יכול להעלות? ישבנו, כתבתי את סיכום הישיבה. כל הדברים זה באמת דברים שהיו מפני 10 שנים, הסכסוך שהיה לו בנוגע לבית שלו עם שכנו... לא עלה איזה נושא חדש שאני יכולתי לטפל בו ולכן הדברים התגלגלו כפי שהתגלגלו".^[33] העדה ציינה כי בישיבה זו ביקשה שהנאשם יביא לה "הוכחות על מה הוא מדבר... דבר לא ניתן".^[34]

10. טלי עמית, אשר שימשה כעוזרת סמנכ"ל העירייה בתקופה בה עוסק כתב האישום, העידה בבית המשפט כי ב-17.8.2015, הנאשם הגיע ללשכה וחיפש אחר המנכ"ל. כשהתבקש הנאשם על ידי מר גלוגאו שנכח במקום לצאת מהלשכה, סירב והחלו ביניהם חילופי דברים, שבמהלכם אמר הנאשם לגלוגאו: "אני אזיין אותך", "יש לי דרך להגיע אליך, אני מכיר אנשים"^[35], "יש לי ביצים גדולות, אני אוכל להגיע לאנשים"^[36]. העדה הוסיפה וסיפרה שבשלב כלשהו הוציא מר גלוגאו את הנאשם מהלשכה. בעקבות אירוע זה, לדבריה "הייתה איזושהי סערה בלשכה, הייתה תחושה לא נעימה"^[37]. כמו כן העידה כי הנאשם "היה מתקשר באופן קבוע ללשכה... בדרך כלל או שהוא חיפש את המנכ"ל או שהוא חיפש את סמנכ"ל העירייה"^[38], אך היא סירבה להעביר את שיחותיו אליהם בהתאם להנחיה שקיבלה.^[39] בתשובה לשאלתו של התובע לגבי שיחת הטלפון המתוארת בסעיף 4 לכתב האישום, שבה איים הנאשם לפי הטענה שיש אנשים שיכולים "להגיע" לגלוגאו השיבה העדה כי "זה משהו שאני אמרתי באופן קבוע שהוא היה מגיע והוא היה אומר שהוא מכיר כל מיני אנשים. כנראה היה לו משהו עם מיקי גלוגאו. הוא כינה אותו גם... מיקי מאוס. לא זכר להגיד את השם שלו במדויק, אחר כך הוא אמר 'עוזר ראש העיר'. אחר כך הבנתי ישר על מי מדובר. חזר ואמר כמה פעמים שהוא מכיר כל מיני אנשים שיכולים להגיע אליו... אל מיקי גלוגאו".^[40]

11. העד יוסי מזרחי כיהן עד שנת 2016 כמנהל הפיקוח על הבניה בעיריית רמת גן. בעדותו בבית המשפט^[41] סיפר כי הוא מכיר את הנאשם משנת 2003 בשל ביקוריו בעירייה לשם הגשת "תלונות שווא", שבמהלכם "לא הפסיק להגיע ולהטריד אותנו, את כל עובדי העירייה".^[42] לדברי העד, בשנת 2015 חלה עלייה בתכיפות ביקוריו של הנאשם, ובהם הפריע לתושבים לקבל שירות בזמן קבלת קהל בעירייה, הסתובב במסדרונות הבניין וצעק, כינה את מהנדסת העיר 'מושחתת' וסירב לבקשתו של מזרחי לעזוב את המקום. לדברי העד, הנאשם "ביזה" בהתנהגותו זו את בניין העירייה.^[43] העד הוסיף כי הנאשם "הגיע למשרדים שלנו על בסיס יומי, לפעמים יותר מפעם ביום, ולא מפסיק להכפיש אנשים. אותי באופן אישי"^[44], ושהנאשם "לא הפסיק להטריד אותנו ברמה שהוא יושב אצלי במשרד והוא לא רצה להתפנות מהמשרד שלי. יכול להיות שזו הסיבה שהזמנתי את השיטור העירוני, כדי לפנות אותו מהמשרד שלי".^[45] בנוסף העיד כי הנאשם "בעצמו התפאר והתהדר במשרד שלי, שהוא יושב עם אנשים מבכירי העולם התחתון, והוא אמר לי 'יום אחד תשב אתנו'".^[46]

12. שמעון שומרוני, מנהל אגף ביטחון ואכיפה של עיריית רמת גן, העיד^[47] כי נכח במקרים שונים שבהם הנאשם "הטריד, התפרץ לדיונים"^[48] וביניהם לאירוע בלשכת המנכ"ל במהלך שנת 2015,^[49] שבעקבותיו זימן את הנאשם לפגישה במשרדו "אחרי שהבנתי שהבחור מפריע למהלך תקין של עבודת הלשכה, לשכת ראש העיר ולשכת המנכ"ל, וביקשתי לשוחח, ושוחחתי עמו שעה וחצי"^[50], במטרה לנסות "להבין ולעזור לבחור", אך לדבריו "כשהבנתי שהבחור לא יודע מה הוא רוצה מעצמו, קיבלתי החלטה שאני לא עוסק בזה".^[51]

13. שמחה רדעי, מנהלת לשכה באגף ביטחון ואכיפה בעיריית רמת גן, העידה^[52], תחילה ללא ייחוס דבריה למסגרת או נקודת זמן מסוימת, כי הנאשם מתקשר פעמים רבות ביום למשרדי האגף ולדבריה "זה מפריע למהלך העבודה... וזה מאוד מציק ומפריע מכיוון שהקו נתפס להרבה מאוד זמן"^[53], וכן כי שיחותיו של הנאשם מלוות "בהכפשות של כל מיני עובדי עירייה"^[54]. לאחר שהתובע רענן את זיכרונה באמצעות עדות שמסרה בתאריך 2.9.2015, תיארה העדה גם שיחה שקיבלה בתאריך 1.9.2015, במהלכה הנאשם "שאל אותי איך קוראים לזה שעובד אתנו והוא ניסה לדלות פרטים על אותו אחד" והבהירה שכוונתה למיקי גלוגאו.^[55]

טענות הנאשם:

14. בהודעתו במשטרה ביום 17.8.2015 (ת/2) שבה נחקר בחשד להפרת שלום הציבור במהלך ביקורו בעירייה ביום 13.8.2015, טען הנאשם: "עושים עליי פרובוקציות לא מהיום"^[56], אך סירב לנקוב בשמות הפרובוקטורים. לדבריו, ביום החקירה הגיע ללשכת ראש העירייה וביקש להגיש מספר מכתבים, שבהם תלונות נגד עובדי עירייה, וביקש לקבל חותמת המאשרת שהוגשו. לטענתו, ראש העירייה ישראל זינגר שפגש בו במסדרון אמר לאיש הביטחון שעל הנאשם למסור את מכתביו במחלקת תלונות הציבור בלבד, אך לדברי הנאשם הפקידה במחלקה זו סירבה לקבל את המכתבים והסכימה רק להחתימם. כשנשאל הנאשם מדוע הוא מגיע לעירייה, צועק ומתפרע שם, השיב: "לא צעקתי, כשאדם צועק עליי ומאיים עליי אני צועק עליו"^[57]. כשנשאל מי מאיים עליו השיב כי איש הביטחון מסר לו כי נאסר עליו להיכנס לעירייה והסביר ש"זה לא איום אבל הוא לא מוסמך להגיד לי את זה"^[58]. הנאשם סירב לחתום על הוראה האוסרת עליו להגיע לעירייה.

15. בעדותו במשטרה ביום 3.9.2015 (ת/3) מסר הנאשם כי בתאריך 17.8.2015 הגיע למשרדו של המנכ"ל בודאגה ושאלו: "מי זה האיש הזה" [גלוגאו]. המנכ"ל השיב במלים: "אתה מפריע". לטענתו, עזב את המקום כשהתבקש לעשות כן. לשאלה האם איים על גלוגאו בדברים 'אני יראה לך מי החברים שלי מי האנשים בכרם התימנים' השיב הנאשם: "אני לא יכול להגיד מה אמרתי, הכל בדיסק מתועד"^[59]. כן השיב הנאשם לטענה שהוא מתקשר לעירייה בתכיפות ומטריד את הפקידות, כי הוא עושה זאת במטרה לשאול את הפקידות לשמו של "אותו בחור" [גלוגאו] כדי שיוכל להגיש נגדו תלונה על כך ששיקר.

16. בתלונה שהגיש הנאשם במשטרה נגד מיכאל גלוגאו ביום 6.9.2015 (ת/1) העיד כי בתאריך 17.8.2015 ביקר בעירייה במטרה למסור מכתב, ונתקל "בעובד עירייה ששמו כנראה מיקי שהוא פרובוקטור גדול. בכל פעם שאני נתקל בבן אדם הזה שאותו אני לא מכיר הוא צועק וטורק את הדלת ואומר לי אתה מפריע ותלך מפה"^[60]. לדברי הנאשם, בביקור זה הוא הופנה ללשכת המנכ"ל שם נתקל שוב באדם זה, שאמר "... שיש לו ביצים בגודל של דלעת והדגים עם הידיים דברים שאסור לומר ליד בחורות"^[61]. עוד הוסיף שהמנכ"ל בוץ שנכח גם הוא במקום אמר להם להירגע, והוא השיב לו: "אני רוצה לראות שהבן אדם הזה יגע בי"^[62]. הנאשם העיד כי הוא שהזמין את השוטרים למקום כשהבין שיסרבו לקבל ממנו דבר, ולאחר בירור על ידי השוטרים עוכב ונלקח לתחנת המשטרה, שם התבקש לחתום על הרחקתו מהעירייה,

ולאחר שסירב נעצר.

17. בעדותו בבית המשפט אישר הנאשם כי פנה לעירייה פעמים רבות - "אלפיים פעם" [63] לדבריו - אך לא הבהיר לאיזו תקופת זמן התייחס. הנאשם טען עוד כי הגורמים השונים בעירייה מתעלמים מפניותיו, [64] וכי "עצם העובדה שאני בא לעירייה ומעלה את הבעיה הזאת מזמנים משטרה". [65] בנוסף טען הנאשם כי מסרבים לקבל מידיו מכתבים [66] ומאידך לא משיבים על מכתבים שהגיש. [67] בנוסף טען הנאשם במהלך הדיונים בבית המשפט כי הופנו כלפיו איומים והוא אף הותקף על ידי גורמים בעירייה. כך לדוגמה טען הנאשם כי העד יוסי מזרחי איים עליו במלים: "אם הייתי שומע מה שאמרת לברכה המזכירה של עליזה זיידלר, היית נכנס למשרד שלי על שתיים ויוצא על ארבע" [68] כלומר איים לשבור את רגליו. [69] כן טען כי הותקף פיזית הן על ידי העד שמעון שומרוני [70] והן על ידי אחד השומרים בעירייה אשר פצע אותו ברגלו. הנאשם הציג בבית המשפט צילום של הפציעה אך לא הגיש אותו כמוצג. הנאשם ביקש להגיש לבית המשפט הקלטות של אלפי שיחות שנערכו לאורך שנים רבות וסירב להגיש שיחות רלבנטיות בלבד או להצביע על השיחות הרלבנטיות בתוך החומר שאותו ביקש להגיש, ולכן לא הוגשו ההקלטות. באופן כללי התקשה הנאשם להתמקד בשאלות הרלבנטיות למשפט ולהפרידן מטענותיו נגד עיריית רמת גן ופקידיה. גם מבחינה כרונולוגית לא נגעו טענותיו של הנאשם במשפט לאירועים שהתרחשו רק בתקופה הרלבנטית לכתב האישום.

18. בסיכומיו ובמהלך עדותה של העדה עליזה זיידלר גרנות בבית המשפט, טען הנאשם כי ביקש להציג לה מידע לגבי תשלום שוחד במחלקת ההנדסה בראשה היא עומדת, אך היא מסרבת לעשות זאת "ובמקום להגיד לי 'ספר לי' היא צעקה 'בנדיט'" או התעלמה ממנו ועזבה את המקום. [71] כמו כן טען כי העדה לא השיבה לכ-15 מכתבים שהגיש לה במהלך שנת 2015. [72] הנאשם מודה שכינה את זיידלר "מושחתת" בשל סירובה לשמוע על כך [73] והוסיף כי אדם במשרה ציבורית המפחד לשמוע "איך משלמים שוחד במשרד שלו, לדעתי הוא מושחת". [74]

19. בעדותו בבית המשפט טען הנאשם כי ביום 17.8.2015 הגיע ללשכת המנכ"ל ללא תיאום מכיוון שבזמן קבלת קהל לא נדרשת הזמנה [75], וכי ביקש לדבר עם המנכ"ל בשל סירוב המזכירות לקבל את מכתבו. לדבריו, נכנס למשרד המנכ"ל שדלתו הייתה פתוחה, [76] וגלוגאו אמר לו: "תסתלק מפה אתה מפריע", [77] "תצא מהמשרד לפני שאני אעצור אותך" [78] וכן: "גם אני לא מפחד ממך ואם אתה רוצה לראות איזה ביצים יש לי". [79] לכך השיב הנאשם לדבריו "שאם הוא גבר עם ביצים כמו שהוא אומר אני מזמין אותך לאכול בכרם, אנחנו יודעים איך לכבד אנשים ושם אני רוצה שתדבר אתי ככה, זה כל מה שאמרתי לו, ואם זה איום אין שום בעיה". [80] הנאשם גם אישר כי כינה את גלוגאו "מושחת" בהזדמנות זו. [81] במקומות שונים במהלך הדיונים חזר הנאשם והדגיש כי כוונתו הייתה להזמין את העד גלוגאו לאכול ושהוא לא איים עליו. [82] הנאשם אישר שכינה את גלוגאו "מושחת" [83] והבהיר כי בכך הוא מתכוון לאדם הגונב כספי ציבור. [84] כן טוען הנאשם

כי גלוגאו הוא שתקף אותו בכל מקום שבו הם נפגשו באקראי. [85] עם זאת, הוסיף הנאשם כי בהזדמנות אחרת שאת עיתויה לא הבהיר, הזמין את גלוגאו "לבית קברות ב-3:00 לפנות בוקר".^[86]

קביעת העובדות וניתוח משפטי:

20. מכלול העדויות כפי שנפרשו לעיל מלמד כי הנאשם, שלו תלונות רבות על הנעשה בתחומי העיר רמת גן, נוהג להגיע שוב ושוב למשרדי עיריית רמת גן על מנת להגיש תלונות כתובות ולהתלונן בעל פה על הנעשה בתחומי העיר, ונהג גם להתקשר תכופות לעירייה בעניינים אלה. במהלך ביקורים אלה בעירייה הוא מרים את קולו בדרישה שישמעו את טענותיו וייתחסו אליהן ואינו נענה לכל הנחיות עובדי העירייה. לפעמים הוא אף נוקט בשפה בוטה. הנאשם נוהג לכנות חלק מעובדי העירייה בתואר "מושחתים", כיוון שהוא סבור כי הם אמנם כאלה. תואר זה הוא מעניק להם בקול רם ולעיתים גם בנוכחות קהל. אצין בהקשר זה שהעדויות כפי שנמסרו במשפט היו נגועות במקרים רבים בטשטוש ההבחנה בין אירועים שאירעו בתקופה הרלבנטית לאישום (שנת 2015) לתקופות אחרות, שיתכן שבגינן הוגש כתב אישום אחר (במהלך המשפט סיפר הנאשם על לפחות שני כתבי אישום נוספים שהוגשו נגדו).

21. אין כל ספק שהתנהגותו העקשנית והקולנית של הנאשם מקשה מאד על עובדי העירייה להכילו והם רואים בו טרדן תמהוני המפריע לעבודתם. התמונה שנפרשה בפני מעוררת את השאלה מהי יכולת ההכלה שאנו מצפים לה מעובדי הציבור, ומתי התנהגות מפריעה ומטרידה מצדו של אזרח תחשב להתנהגות פלילית. בהקשר זה יש הבדל בין העבירות השונות המיוחסות לנאשם.

22. העבירה החמורה ביותר המיוחסת לנאשם היא עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, שעונשה המקסימלי הוא שלוש שנות מאסר. מדובר בעבירה המצמצמת את חופש הביטוי של אדם למען הבטחת שלווה הנפש וחופש הפעולה של רעהו. העבירה נקבעה כהגבלה מפורשת של חופש הביטוי (ראו למשל רע"פ 2038/04 **שמואל לם נ' מדינת ישראל** (2006)). ברי כי עובדי ציבור אינם צריכים להכיל איומים המופנים כלפיהם. איום שכזה פוגע בזכויותיהם כפרטים. יתר על כן, צמצום חופש הפעולה שלהם תחת מוראו של איום שהושמע כלפיהם, פוגע גם במילוי תפקידם הציבורי.

23. לאחר ששמעתי את העדויות השתכנעתי ברמה הנדרשת במשפט הפלילי שביום 17.8.2015 איום הנאשם על מיכאל (מיקי) גלוגאו בפגיעה שלא כדין בגופו וזאת בכוונה להפחידו או להקניטו. זאת, לנוכח עדויותיהם של גלוגאו, אמנון בוצ' וטלי עמית, שלפיהן אמר הנאשם לגלוגאו ש"יזין אותו" או "יסגור איתו חשבון" או ביטוי דומה, ואף הזמינו לכרם התימנים לשם כך. טענתו של הנאשם שלאחר שהתעמת איתו הזמין את גלוגאו לכרם כדי לאכול יחד, היא חסרת כל היגיון ומופרכת על פניה. בעדותו של הנאשם במשטרה הוא אף לא הכחיש במפורש את השמעת האיומים. יתר על כן, טענת הנאשם כי רק הגיב לדבריו של גלוגאו, שאמר על עצמו לטענת הנאשם שיש לו "ביצים גדולות", רק מחלישה את טענת הנאשם שכאילו הזמין את גלוגאו לארוחה ידידותית משותפת בכרם התימנים. **לפיכך, אני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.** לנוכח חוסר האמינות של הנאשם בנקודה זו, אני מקבל גם את עדותה של טלי עמית שלפיה בשיחות איתה, ניסה

הנאשם לברר פרטים אישיים של גלוגאו ואמר לה שהוא מכיר אנשים ש"יכולים להגיע" לגלוגאו, ובכך השמיע איום נוסף בפגיעה פיזית בגלוגאו. המבחן להיותם של דברים בעלי פוטנציאל להפחיד את השומע הוא אובייקטיבי (ראו: ע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל** (1989)), ודברים אלה של הנאשם הם בעלי פוטנציאל להפחיד מבחינה אובייקטיבית. בהקשר זה יש לציין שלפי **פסק דין למ** שהוזכר לעיל אין צורך בקיומה של "זיקת עניין" בין האדם שאליו מופנה האיום לאדם שבו מאיימים לפגוע. במקרה זה הופנה האיום לגב' עמית שהיא עמיתה קרובה של גלוגאו ובעלת "זיקת עניין" כלפיו, ולכן מדובר במקרה מובהק של איום. עם זאת, יש לציין כי עדותה לא תאמה במדויק את התיאור בכתב האישום של אמירה בשיחת טלפון ספציפית וכי התביעה ייחסה לנאשם בכתב האישום עבירה אחת של איום בלבד.

24. שתי העבירות הנוספות שבהן מואשם הנאשם - העלבת עובד ציבור והתנהגות העלולה להביא להפרת השלום - הן עבירות קלות שהעונש המרבי לפי החוק על כל אחת מהן הוא שישה חודשי מאסר. שתי העבירות הן גם מושא לביקורת ציבורית ואקדמית רבה. האחת בשל פגיעתה הגדולה בחופש הביטוי שהוא זכות יסוד חוקתית מוגנת והאחרת בשל היותה "עבירת סל" שאינה מתארת התנהגות ספציפית ובכך סותרת את עקרון החוקיות.

25. בהקשר של העבירה של העלבת עובד ציבור יש להדגיש מבחינה עובדתית שאין מחלוקת שהנאשם נוהג לכנות עובדים שונים בעיריית רמת גן בתואר "מושחת". לפי עדותה של מהנדסת העיר, עליזה זיידלר גרנות, בתקופה הרלבנטית לכתב האישום הנאשם אף נהג להכריז עליה כמושחתת בקול רם ובנוכחות קהל. מן העדויות שפורטו לעיל עולה כי באופן דומה נהג גם בהזדמנות אחת לפחות כלפי מיכאל גלוגאו.

26. בית המשפט העליון פסק בדנ"פ 7383/08 **יוסף אונגרפלד נ' מדינת ישראל** (2011) [87] כי לשם הרשעה בעבירה של העלבת עובד ציבור "נדרש כי הפגיעה בעובד הציבור תהא חמורה וקיצונית באופייה, שמתלווה לה חשש ממשי לפגיעה ביכולת התפקוד של העובד, בהקרנתה על מערך השירות הציבורי בכללותו. האיזון הראוי מביא לתוצאה כי ההגנה על העובד מכוח האיסור הפלילי תינתן אך במקום בו קיים חשש ממשי לפגיעה מהותית בערך המוגן בנורמה הפלילית. מבחן זה מצמצם את האיסור הפלילי להכרחי ולנדרש, כדי להגשים את תכליתו הראויה, בלי שייפגע עיקרון חופש הביטוי והביקורת מעבר למידה הראויה". לשם יצירת איזון זה בין חופש הביטוי לבין הצורך לשמור על תפקודו של השירות הציבורי קבע בית המשפט העליון בפסק דין זה שרק ביטוי שמתקיימים לגביו שני מבחנים מצטברים שיפורטו להלן יחשב כהעלבת עובד ציבור. בהיבט התוכני נקבע ש"עיקרו של האיסור הפלילי מכוון למנוע מעשי העלבה הפוגעים בליבת כבודו האישי של העובד הציבור". כמו כן נקבע מבחן הסתברותי שלפיו יש למצוא העלבת עובד ציבור רק ב"מקרים קיצוניים שבהם האמירה העולבת יוצרת ודאות קרובה לפגיעה ממשית באופן מילוי תפקידו הציבורי של העובד הציבור, ואגב כך, לפגיעה במערכת השירות הציבורי ולאמון הציבור בה".

27. אין ספק כי האשמת עובד הציבור כי הוא מושחת פוגעת בליבת כבודו האישי ולכן מתקיים בענייננו המבחן התוכני שקבע בית המשפט העליון בדנ"פ **אונגרפלד**. עם זאת, בהתחשב בכך שבמקרה זה משמיע העלבוני הוא אדם הנחשב בעיני עובדי העירייה טרדן תמהוני שמכריז שוב ושוב בצעקות כי אנשים שונים הם מושחתים, אינני סבור כי מתקיים המבחן ההסתברותי שנקבע בפסק הדין. כלומר, אינני סבור כי הוכח ברמה הנדרשת במשפט הפלילי שכתוצאה מצעקותיו של הנאשם היה סיכון בדרגה של קרוב לוודאי לאופן מילוי התפקיד על ידי עובדי הציבור

שכלפיהם הושמעו הדברים (מהנדסת העיר ועוזר ראש העיר). מכאן עולה שלא הוכח כי העבירה של העלבת עובד ציבור נעברה על ידי הנאשם ולכן יש לזכותו ממנה.

28. זיכוי של הנאשם מן העבירה של העלבת עובד ציבור מתבסס גם על כך שברע"פ 5991/13 **אליצור סגל נ' מדינת ישראל** (2017) צמצם בית המשפט העליון את תחולתה של העבירה של העלבת עובד ציבור על ביטויים פוליטיים. כלשונה של השופטת מרים נאור: "ביטויים פוליטיים בדרך כלל יהיו מוגנים מתחולתה של עבירת ההעלבה". עוד נקבע בפסק הדין ש"ככל שעובד הציבור בכיר יותר הוא יידרש לסיבולת גבוהה יותר ביחס לביטויים עולבים". בענייננו הופנו הטענות על שחיתות לפקידי עירייה בכירים בלבד. היבט זה מתחבר לנקודה שעמדתי עליה קודם לכן והיא אי התקיימות המבחן ההסתברותי בשל ההתייחסות של פקידי העירייה אל הנאשם כטרדן תמהוני. כאשר מצטרפת לכך העובדה שהדברים הופנו כלפי פקידים בכירים רק מתחזקת הקביעה כי המבחן ההסתברותי שהוזכר לעיל אינו מתקיים (מנגד יש לציין שחלק מהביטויים הושמעו בנוכחות קהל, ובכך יש משום שיקול רלבנטי מנוגד לפי **רע"פ סגל**). מעל לכל יש לציין כי אני רואה בטענות של אזרח על שחיתות שמופנות כלפי בכירים בעירייה משום ביטויים פוליטיים מובהקים שמן הראוי להגן עליהם מכוחו של חופש הביטוי בהקשר של העבירה של העלבת עובד ציבור. בהקשר זה יש לציין כי ברע"פ **סגל** מובא כדוגמה לזיכוי מעבירה בשל היות הביטוי פוליטי פסק הדין האוסטרלי [3] at 39 [2004] HCA **Coleman v. Power**, שעסק במקרה (דומה למקרה שנדון בדנ"פ **אונגרפלד**) שבו אדם תלה שלט במרכז קניות שבו נאמר שמספר שוטרים הם מושחתים, חילק עלונים שבהם העלה טענות דומות והכריז בקול ששוטר הוא מושחת. קל וחומר שהעלאת טענות בדבר שחיתות של עובדים בכירים ברשות המקומית היא ביטוי פוליטי מובהק שכחלק מחופש הביטוי ראוי להגן עליו ככלל מפני העבירה של העלבת עובד ציבור. אזכיר בהקשר זה שטענותיו של הנאשם נגד מהנדסת העיר כוונו לכך שסירבה לשמוע את טענותיו על עובדים הכפופים לה שמקבלים לטענתו שוחד - וזוהי במונחים עירוניים ביקורת פוליטית מובהקת. כמובן, האשמות מעין אלה שהפנה הנאשם לעובדי העירייה הבכירים יכולות להיבחן בכלים האזרחיים והפליליים הקבועים בחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965, אך אין מקום שיביאו בנסיבות העניין להרשעתו בעבירה של העלבת עובד ציבור.

29. השורה התחתונה היא שהואיל ומדובר בביטוי פוליטי מובהק, והואיל ולא הוכח בפני ברמה הנדרשת במשפט הפלילי שהמבחן ההסתברותי שנקבע בפסיקה מתקיים לנוכח זהות משמיע הדברים וזהות האנשים שאליהם כוונו, **אני מזכה את הנאשם מן העבירה של העלבת עובד ציבור.**

30. העבירה השלישית שבה מואשם הנאשם היא לפי החלופה הרביעית בעבירה של התנהגות פסולה במקום ציבורי, הקובעת בסעיף 216(א)(4) לחוק העונשין עונש מרבי של שישה חודשי מאסר למי ש"מתנהג במקום ציבורי באופן העלול להביא להפרת השלום".

31. דפוס ההתנהגות של הנאשם כפי שהצטייר מן העדויות הוא של מי שפוקד שוב ושוב את משרדי העירייה ומבקש להלין בעל פה ובכתב על עניינים שונים. בביקוריו הבלתי פוסקים במשרדי העירייה הוא מרים לעיתים את קולו ומתעמת לעיתים בדברים עם עובדי העירייה שאינם מסייעים לו לשביעות רצונו. לא נטען כי הנאשם נקט אי פעם באלימות כלשהי או שעשה פרובוקציות שגרמו לאחרים להפר את החוק.

32. התיבה המשמעותית ביותר בעבירה הספציפית שבה הואשם הנאשם היא "הפרת השלום". הפרשנות המקובלת של הסעיף היא שהוא מכון למעשים שעלולים להביא אחרים להפר את החוק (ראו: יעקב קדמי, **על הדין בפלילים**, חלק רביעי, בראש עמוד 2249 (2006)). כלומר, הכוונה היא למעשים שעשויים להיות מותרים בפני עצמם אך פרובוקטיביים במידה כזו שתגרום להתלהטות יצרים ולהפרת החוק על ידי אחרים.

33. אני סבור שלא בכדי לא הביאו מעשיו של הנאשם להפרת החוק על ידי אחרים, שכן מראש לא היה בהם ממד משלהב ומצית כזה הרלבנטי לסעיף שבו הואשם הנאשם. כמו כן, כפי שאזכיר שוב בהמשך, העובדה שהנאשם הפנה את התבטאויותיו אל עובדי ציבור מקשה להרשיעו בסעיף זה כיוון שההנחה היא שעובדי ציבור לא יגררו לכדי "הפרת השלום".

34. הואיל ואני מוצא כי מעשיו של הנאשם לא היו כאלה הצפויים להביא להפרת השלום, אינני מוצא מקום להעמיק בבחינת השאלה איזה חלק ממעשיו של הנאשם נעשו ב"מקום ציבורי" המוגדר בסעיף 34 כ"ד לחוק העונשין כמקום ש"יש לציבור באותה שעה זכות או רשות של גישה אליהם, בלא תנאי או בתנאי של תשלום...". אפנה רק את תשומת הלב לכך שלא כל חלקיו של מבנה ציבור נחשבים ל"מקום ציבורי". כך נפסק למשל בע"פ (תל אביב) 19/61 **שלמה הררי נ' היועץ המשפטי לממשלה** (1962) שבו נאמר בקשר ללשכת מנהל מחלקת הגבייה בבניין העירייה: "לא כל חדר או משרד הנמצא בתוך בנין המשרת מטרות צבוריות הוא 'מקום ציבורי' במובן ההגדרה של החוק הפלילי. הדבר תלוי בכך באיזו מידה יש לציבור זכות או רשות גישה לחדרים השונים שבבנין כזה. חדר המשמש חדר עבודתו של פקיד שאין זה מתפקידו לקבל קהל, אלא לעשות 'עבודה פנימית', כגון קריאה והכתבה של מכתבים, הכנת דו"חות או עיון בהם, ניהול פנקסים, כתיבת החלטות והוראות לפקידים וכו', אינו יכול להיחשב כ'מקום ציבורי' במובן הנ"ל, ולא למקומות כאלה התכוון המחוקק בחקיקו סעיף 193(א), אם כי גם בחדרים כאלה נעשית עבודה הנוגעת לציבור. במקרה שלפנינו הוכח כי לקהל לא היתה זכות או רשות כניסה לחדר של המנהל, אלא על פי הפניה למנהל, ע"י פקיד אחד בלבד. חדר זה אינו, איפוא, 'מקום ציבורי' במובן הסעיף 193(א)". יתר על כן, בפסק הדין של בית המשפט העליון בע"פ 327/62 **ג'וליס עזר נ' היועץ המשפטי לממשלה** (1963) **נקבע שלשכת ראש העירייה אינה בגדר מקום ציבורי, ובית המשפט העליון הבהיר כי הלשכה אינה יכולה להיחשב ל"מקום ציבורי" גם אם מדי פעם מתקיימת בה קבלת קהל**. כלשונו של בית המשפט העליון: "'מקום ציבורי' הינו מקום אשר לבני הציבור, בתורת שכאלה, יש רשות כניסה חופשית, או רשות כניסה כנגד תשלום, לשם, ומכאן שחדר ראש העיר אינו נכנס לתחום ההגדרה הזאת, הואיל ואין לבני הציבור רשות כניסה חופשית לשם, הגם שהוא נוהג, עקב תפקידו הציבורי, להעניק מפעם לפעם ראיון לאדם אחר מבני הציבור... והעובדה בלבד, כי ראש העיר קבע שעות מסוימות ביום אחד בשבוע, כדי להעניק ראיון לאדם זה או אחר מבני הציבור, עדיין אין פירושה, כי לבני הציבור רשות כניסה חופשית לשם".

35. אין ספק שלפחות חלק ממעשיו של הנאשם נעשו בחלקים של מבנים של העירייה שמשמשים ככלל את העובדים בלבד, והנאשם היה אורח בלתי קרוא בהם. כלומר, לא ב'מקום ציבורי' במובנו של חוק העונשין. כוונתי היא בעיקר לאירועים שהתרחשו במתחם לשכת המנכ"ל שהכניסה אליו מותנית בקבלת רשות מיוחדת. גם אם חלק מן המעשים נעשו בחלקו הפומבי של הבניין, הרי שכפי שצינתי כבר העובדה שלנאשם מערכת יחסים ארוכת שנים עם עובדי העירייה ובחלק מן העדויות לא נעשתה הבחנה ברורה בין אירועים שאירעו בתקופה הרלבנטית לאישום לאירועים שאירעו בתקופה אחרת מקשה לקבוע בוודאות כי המעשים שנעשו במקום ציבורי נעשו דווקא ב-2015. הואיל

וכאמור לעיל לא מצאתי כי הוכח ברמה הנדרשת במשפט הפלילי שמעשיו של הנאשם היו בעלי פוטנציאל להביא ל"הפרת השלום", ממילא אינני מוצא מקום לערוך את ההפרדה בין התלונות השונות על התנהגות הנאשם לפי מקום התרחשות המעשים.

36. יש לציין שקיימת זיקה בין שני ההיבטים שאליהם התייחסתי לעיל כחלק מבחינת השאלה האם נעברה העבירה. הקשר הוא שכל מעשיו של הנאשם - בין אם נעשו בחלק הפתוח לקהל של המבנה הציבורי ובין אם לא - הופנו כלפי עובדי הציבור ולא כלפי המבקרים, וככאלה מן הסתם לא היה להם פוטנציאל ממשי להביא ל"הפרת השלום", כיוון שבידי עובדי העירייה הכלים לטפל בהפרעות לעבודתם ללא צורך ב"הפרת השלום" מצדם.

37. **לנוכח האמור לעיל אני מזכה את הנאשם מן העבירה של התנהגות פסולה במקום ציבורי.**

38. אופיים הפולשני, המטרד והמפריע של ביקוריו של הנאשם במבנים שבהם שוכנים אגפיה השונים של עיריית רמת גן היה יכול אולי להביא להאשמתו בעבירות אחרות מאלה שבהן הואשם, אך הואיל והאפשרות להרשיעו בעבירה אחרת כלל לא עלתה במהלך המשפט - לא על ידי התביעה ולא על ידי בית המשפט - ובמיוחד לנוכח העובדה שמדובר בנאשם שלא היה מיוצג על ידי עורך דין (אם כי כאמור מתוך בחירה) לא מצאתי מקום לבחון את האפשרות להרשיע את הנאשם בעבירה אחרת מאלה שיוחסו לו בכתב האישום. על כך יש להוסיף שיקול נוסף שתמך בהחלטתי שלא לבחון אפשרות של הרשעת הנאשם בעבירה אחרת מזו שייחסה לו התביעה, והוא שחלק מן העבירות שניתן היה לשקול את התאמתן לתיאור מעשי הנאשם הן עבירות סל קלות, שייתכן שהתביעה אינה נוהגת להגיש בגין כתבי אישום.

ניתנה היום, 7 במאי 2018, במעמד הצדדים.

[1] פרוטוקול מיום 26.9.2017, עמוד 94, שורות 20-29.

[2] פרוטוקול מיום 26.9.2017, עמוד 95, שורות 13-17.

[3] פרוטוקול מיום 26.9.2017, עמוד 95, שורות 5-8.

[4] פרוטוקול מיום 26.9.2017, עמוד 100, שורות 2-10.

[5] פרוטוקול מיום 2.01.2017, עמוד 18, שורות 24-27.

[6] פרוטוקול מיום 2.01.2017, עמוד 19, שורות 25-30.

[7] פרוטוקול מיום 2.1.2017, עמוד 21, שורות 17-21.

[8] פרוטוקול מיום 2.1.2017, עמוד 21 שורה 27-29.

[9] פרוטוקול מיום 2.1.2017, עמוד 7, שורה 31.

[10] פרוטוקול מיום 2.1.2017, עמוד 8, שורות 24-28.

[11] פרוטוקול מיום 2.1.2017, עמוד 7, שורה 30-עמוד 8 שורה 1.

[12] פרוטוקול מיום 2.1.2017, עמוד 10, שורות 19-26.

[13] פרוטוקול מיום 2.1.2017, עמוד 15, שורה 31-עמוד 16, שורה 3.

[14] פרוטוקול מיום 2.1.2017, עמוד 10, החל בשורה 29

[15] פרוטוקול מיום 2.1.2017, עמוד 9, שורות 17-18.

[16] פרוטוקול מיום 2.1.2017, עמוד 9, שורות 22-24.

[17] פרוטוקול מיום 2.1.2017, עמוד 15, שורות 10-16.

[18] פרוטוקול מיום 2.1.2017, עמוד 16, שורות 27-30.

[19] פרוטוקול מיום 7.6.2017, עמוד 48, שורה 20.

[20] פרוטוקול מיום 7.6.2017, עמוד 47, שורות 6-12.

[21] פרוטוקול מיום 7.6.2017, עמוד 49, שורות 3-6.

[22] פרוטוקול מיום 7.6.2017, עמוד 47, שורות 11-12, 21-22.

[23] פרוטוקול מיום 7.6.207, עמוד 57, שורות 21-22.

[24] פרוטוקול מיום 7.6.2017, עמוד 47, שורה 25.

[25] פרוטוקול מיום 7.6.2017, עמוד 47 שורה 32 - עמוד 48 שורה 3.

[26] פרוטוקול מיום 7.6.2017, עמודים 69-73.

[27] פרוטוקול מיום 2.1.2017, עמוד 44, שורה 25.

[28] פרוטוקול מיום 2.1.2017, עמוד 42 שורות 11-14.

[29] פרוטוקול מיום 2.1.2017, עמוד 43, שורות 27-31.

[30] פרוטוקול מיום 2.1.2017, עמוד 51, שורות 8-16.

[31] פרוטוקול מיום 2.1.2017, עמוד 53, שורה 32.

[32] פרוטוקול מיום 2.1.2017, עמוד 60, שורות 13-17.

[33] פרוטוקול מיום 2.1.2017, עמוד 45, שורות 1-7.

[34] פרוטוקול מיום 2.1.2017, עמוד 62, שורה 21.

[35] פרוטוקול מיום 15.1.2017, עמוד 11, שורות 18-22.

[36] פרוטוקול מיום 15.1.2017, עמוד 12, שורה 2.

[37] פרוטוקול מיום 15.1.2017, שורה 17.

[38] פרוטוקול מיום 15.1.2017, עמוד 12, שורות 22-24.

[39] פרוטוקול מיום 15.1.2017, עמוד 12, שורות 26-27.

[40] פרוטוקול מיום 15.1.2017, עמוד 13, שורות 15-21.

[41] פרוטוקול מיום 21.11.2017, עמודים 72-95.

[42] פרוטוקול מיום 21.11.2017, עמוד 77, שורות 19-20.

[43] פרוטוקול מיום 21.11.2017, עמוד 87, שורות 20-31.

[44] פרוטוקול מיום 21.11.2017, עמוד 90, שורות 21-23.

[45] פרוטוקול מיום 21.11.2017, עמוד 92, שורות 11-14.

[46] פרוטוקול מיום 21.11.2017, עמוד 90, שורות 24-26.

[47] פרוטוקול מיום 26.9.2017, עמודים 52-84.

[48] פרוטוקול מיום 26.9.2017, עמוד 80, שורה 6.

[49] פרוטוקול מיום 26.9.2017, עמוד 69, שורות 28-29.

[50] פרוטוקול מיום 26.9.2017, עמוד 70, שורות 1-2.

[51] פרוטוקול מיום 26.9.2017, עמוד 56, שורות 11-23.

[52] פרוטוקול מיום 15.1.2017, עמודים 19-28.

[53] פרוטוקול מיום 15.1.2017, עמוד 20, שורות 1-3.

[54] פרוטוקול מיום 15.1.207, עמוד 19, שורה 26.

[55] פרוטוקול מיום 15.1.205, עמוד 21 שורה 29 – עמוד 22 שורה 2.

[56] 2/ת, עמוד 2, שורה 5.

[57] 2/ת, עמוד 2, שורה 25.

[58] 2/ת, עמוד 2, שורות 27-28.

[59] 3/ת, עמוד 2, שורה 37.

[60] 1/ת, עמוד 1, שורה 3-5.

[61] 1/ת, עמוד 1, שורות 809.

[62] 1/ת, עמוד 1, שורה 11.

[63] פרוטוקול מיום 7.6.2017, עמוד 81, שורה 31 – עמוד 82 שורה 1.

[64] פרוטוקול מיום 7.6.2017, עמוד 84, שורה 19.

[65] פרוטוקול מיום 7.6.2017, עמוד 85, שורה 6.

[66] לדוגמה ראה פרוטוקול 15.1.2017, עמוד 15, שורות 4-5.

[67] פרוטוקול מיום 7.6.2017, עמוד 86, שורות 21-22.

[68] פרוטוקול מיום 8.4.2018, עמוד 83, שורות 20-21.

[69] פרוטוקול מיום 21.11.2017, עמוד 75, שורה 29.

[70] פרוטוקול מיום 26.9.2017, עמוד 53, שורה 30.

[71] פרוטוקול מיום 8.4.2018, עמוד 82, שורה 6-9.

[72] פרוטוקול מיום 2.1.2017, עמוד 47, שורות 25-26.

[73] פרוטוקול מיום 2.1.2018, עמוד 62, שורות 14.

[74] פרוטוקול מיום 2.1.2017, עמוד, שורות 10-14.

[75] פרוטוקול מיום 7.6.2017, עמוד 99, שורה 18.

[76] פרוטוקול מיום 2.1.2017, עמוד 13-14.

[77] פרוטוקול מיום 7.6.2017, עמוד 54, שורות 2-3.

[78] פרוטוקול מיום 7.6.2017, עמוד 55, שורה 2.

[79] פרוטוקול מיום 8.4.2018, עמוד 81, שורות 30-31.

[80] פרוטוקול מיום 8.4.2018, עמוד 81, שורות 32-33.

[81] פרוטוקול מיום 7.6.2017, עמוד 103, שורות 18-27.

[82] פרוטוקול מיום 7.6.2017, עמוד 55, שורות 12-13.

[83] פרוטוקול מיום 7.6.2017, עמוד 103, שורות 18-19, עמוד 104 שורה 3.

[84] פרוטוקול מיום 7.6.2017, עמוד 101, שורות 24-25.

[85] פרוטוקול מיום 7.6.2017, עמוד 56, שורות 1-2.

[86] פרוטוקול מיום 7.6.2017, עמוד 87, שורות 24-25.

[87] הציטוטים שלהלן לקוחים מתוך דעת הרוב שנכתבה על ידי השופטת איילה פרוקצ'יה.